

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **T.K.**, zastoupená Mgr. Bogdanem Hajdukem, advokátem se sídlem Havlíčkova 190/12, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2007, č. j. 59 Az 11/2007 – 92,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2007, č. j. 59 Az 11/2007 – 92, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala včas kasační stížnost proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra („žalovaný“) ze dne 22. 1. 2007, č. j. OAM-48/VL-20-P30-2007, jímž bylo rozhodnuto o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal žalovaný nepřipustnou podle § 10a písm. b) zákona o azylu z důvodu, že státem odpovědným za posouzení podané žádosti podle čl. 9 odst. 3 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského

státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „nařízení“), je Polská republika.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně označila důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); předmětné rozhodnutí tedy napadá pro nezákonnost z důvodu spočívajícího v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka se domnívá, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili právní otázku týkající se výkladu příslušných ustanovení nařízení.

[3] Stěžovatelka nesouhlasí s názorem žalovaného a krajského soudu, že v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 1. 2007 byla držitelkou platného víza vydaného Polskou republikou, neboť v této době již bylo toto vízum vyčerpáno vstupem stěžovatelky na území Polské republiky dne 23. 12. 2006 a jeho opuštěním dne 24. 12. 2006. Stěžovatelka tedy již nebyla oprávněna na toto vízum opětovně vstoupit na území Polské republiky, což dokládá rovněž protokol o zadržení osoby, který na osobu stěžovatelky vystavila služba pohraniční kontroly v Cieszyńie dne 25. 1. 2007 (pozn. soudu: při tranzitu stěžovatelky z České republiky do Polska po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného).

[4] V případě stěžovatelky žalovaný i krajský soud nesprávně aplikovali čl. 9 odst. 3 písm. b) nařízení, podle kterého pokud je žadatel o azyl držitelem více platných víz vydaných různými členskými státy, příslušnost k posouzení žádosti o azyl má členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz. Stěžovatelka namítá, že v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany měla pouze jedno platné vízum, a to pro vstup do České republiky, a proto měl být správně aplikován čl. 9 odst. 2 nařízení, podle něhož pokud je žadatel o azyl držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o azyl příslušný členský stát, který toto vízum udělil. K posouzení žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany tedy byla příslušná Česká republika.

[5] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že předmětná kasační stížnost není důvodná, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Doplnil, že Polsko vydalo stěžovatelce vízum, jehož platnost skončila později, než tomu bylo u víza vydaného Českou republikou, a proto také polské státní orgány i přes vytýkané skutečnosti převzetí stěžovatelky akceptovaly. Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

IV. Relevantní informace plynoucí ze spisového materiálu

[7] Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud především zjistil, že vízum pro pobyt v České republice typu „C“ bylo stěžovatelce vydáno dne 29. 11. 2006 na dobu od 5. 1. 2007 do 19. 1. 2007 pro jednorázový vstup v délce 12 dnů. Vízum pro pobyt v Polsku typu „C“ bylo stěžovatelce vydáno dne 17. 10. 2006 na dobu od 25. 10. 2006 do 22. 4. 2007 pro jednorázový vstup v délce 5 dnů. Z celních razítek v pasu vyplývá, že stěžovatelka vycestovala dne 23. 12. 2006 z Běloruska do Polska a dne 24. 12. se vrátila přes stejné hraniční přechody (Terespol a Brest) zpět do Běloruska. Do České republiky přicestovala tranzitem přes Polskou republiku dne 10. 1. 2007, žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany podala dne 11. 1. 2007. Dne 25. 1. 2007 bylo stěžovatelce doručeno napadené rozhodnutí žalovaného, tentýž den potom byla stěžovatelka přemístěna z České republiky do Polské republiky.

[8] Z protokolu o zadržení stěžovatelky, který dne 25. 1. 2007 vystavila služba pohraniční kontroly v Cieszyne, vyplývá, že stěžovatelka byla předána do Polské republiky na základě nařízení a podává návrh na přiznání statusu uprchlíka na území Polské republiky, přičemž podle polského práva [čl. 40 odst. 1 písm. a) ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Polski ze dne 13. června 2003] nemá právo vstupu na území Polské republiky.

V. Otázka přijatelnosti kasační stížnosti [§ 104a s. ř. s.]

[9] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, aby mohla být shledána přijatelnou. Institut přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) byl podrobně vymezen již v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Jedním z důvodů přijatelnosti je i skutečnost, že kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[10] Právní otázka, jejíž nesprávné posouzení stěžovatelka namítá, spočívá v tom, zda stěžovatelka byla v okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice držitelkou toliko platného víza pro pobyt v České republice, či zda vedle tohoto víza měla platné vízum i pro pobyt v Polské republice. Klíčem k řešení této právní otázky je stanovení okamžiku, v němž stěžovatelce zanikla platnost víza pro pobyt v Polské republice, tj. zda platnost víza pro jeden vstup zanikla již jeho vyčerpáním nebo až uplynutím lhůty, ve které mohla stěžovatelka vízum čerpat. Řešení této právní otázky je přitom podstatné pro určení, který z členských států Evropské unie (Česká republika nebo Polská republika) je podle nařízení příslušný k posouzení této žádosti o azyl. Uvedená právní otázka doposud nebyla judikaturou zdejšího soudu řešena, a proto se Nejvyšší správní soud bude předmětnou kasační stížností zabývat meritorně.

VI. Relevantní právní úprava

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval relevantní komunitární právní úpravou. Nařízení stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států [čl. 1 nařízení]. Podle čl. 2 písm. k) nařízení se „vízem“ rozumí *povolení nebo rozhodnutí*

členského státu požadované pro tranzit nebo vstup za účelem zamýšleného pobytu v daném členském státě nebo ve více členských státech. „Krátkodobé vízum“ je pro účely nařízení definováno jako povolení nebo rozhodnutí členského státu požadované pro vstup za účelem zamýšleného pobytu v daném členském státě nebo ve více členských státech po dobu, jejíž celková délka nepřesahuje tři měsíce [čl. 2 písm. k) bod ii) nařízení].

[12] Kritéria, podle kterých se určuje příslušný členský stát k posouzení žádosti o azyl, jsou stanovena v kapitole III nařízení, z nichž relevantní pro posuzovaný případ jsou zejména kritéria uvedená v čl. 9.

„Článek 5

- 1. Kritéria k určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole.*
- 2. Členský stát příslušný v souladu s kritérii se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel o azyl podal první žádost u některého členského státu.(...)*

Článek 9

- 1. Pokud je žadatel o azyl držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o azyl příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
- 2. Pokud je žadatel o azyl držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o azyl příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno v zastoupení nebo s písemným souhlasem jiného členského státu. V tom případě je k posouzení žádosti o azyl příslušný tento druhý členský stát. Pokud členský stát zejména z bezpečnostních důvodů předem konzultuje ústřední orgán jiného členského státu, nepředstavuje odpověď druhého členského státu písemné povolení ve smyslu tohoto ustanovení.*
- 3. Pokud je žadatel o azyl držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o azyl v tomto pořadí:*
 - a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední;*
 - b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz;*
 - c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední.(...)*

Článek 13

Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl, je k posouzení žádosti o azyl příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost o azyl podána“.

[13] Nařízení sice pracuje s termínem „platné vízum“, nicméně problematiku ukončení platnosti krátkodobého jednorázového víza explicitně neupravuje. Na rozdíl od vnitrostátního českého práva [viz § 62 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)] polské vnitrostátní právo neobsahuje výslovné ustanovení o tom, že platnost jednorázového krátkodobého víza končí vycestováním cizince z území České republiky. Polský zákon o cizincích nicméně odkazuje na předpisy Společenství, konkrétně na Schengenský hraniční kodex a Rozhodnutí výkonného výboru o neplatnosti víz [čl. 44 ustawy o cudzoziemcach, upravující předčasné ukončení platnosti víz] a na Společnou konzulární směrnici [čl. 48 ustawy o cudzoziemcach, odkazující na její subsidiární použití].

[14] Schengenský hraniční kodex [nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob, publ. v Úředním věstníku EU dne 13. 4. 2006 pod č. L 105], se k otázce platnosti víz nevyjadřuje. Rozhodnutí výkonného výboru o neplatnosti víz [Rozhodnutí výkonného výboru ze dne 14. prosince 1993 o společných zásadách pro prohlášení jednotných víz za neplatná od počátku, pro jejich zrušení nebo pro zkracování jejich doby platnosti (SCH/Com-ex (93) 24), publ. v Úředním věstníku EU dne 22. 9. 2000 pod č. L 239] rovněž neřeší otázku zániku krátkodobého jednorázového víza jeho vyčerpáním.

[15] Schengenská úmluva [Úmluva k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, publ. v Úředním věstníku EU dne 22. 9. 2000 pod č. L 239] k platnosti víz stanoví:

„Článek 10

1. Zavádí se jednotné vízum platné pro území všech smluvních stran. Toto vízum, jehož platnost upravuje čl. 11, může být uděleno pro pobyt nejvýše na dobu tří měsíců. (...)

Článek 11

1. Vízem zavedeným podle článku 10 může být:

a) vízum platné pro jeden nebo několik vstupů, přičemž doba nepřetržitého pobytu ani celková doba po sobě následujících pobytů nesmí přesáhnout tři měsíce během půl roku ode dne prvního vstupu; (...)

[16] Toliko Společná konzulární instrukce k vízům pro diplomatické mise a konzulární úřady [publ. v Úředním věstníku EU dne 22. 12. 2005 pod č. C 326] výslovně stanoví, že krátkodobé vízum, které lze obecně udělit pro jeden nebo více vstupů, „**pozbývá platnosti, jakmile se celkový počet vycestování držitele rovná počtu povolených vstupů, a to i v případě, že držitel nevyužil maximálně povolený počet dnů pobytu**“ [viz část VI. (Způsob vyplňování vízového štítku) bod 1.3 (Pole „POČET VSTUPŮ“) odstavec čtvrtý].

VII. Posouzení sporné otázky Nejvyšším správním soudem

[17] Z uvedeného přehledu relevantních právních předpisů vyplývá, že polské vnitrostátní právo řešení sporné právní otázky neposkytuje. Jelikož však ke skutkovým okolnostem v posuzovaném případě došlo po vstupu Polské republiky do Evropské unie, je možné hledat a nalézt řešení v evropském právu, na které polské právo rovněž výslovně odkazuje. Jedná se konkrétně o Schengenskou úmluvu (článek 11, viz bod 15) a Společnou konzulární instrukci k vízům pro diplomatické mise a konzulární úřady smluvních stran Schengenské úmluvy (viz bod 16), která vychází z hlavy II kapitoly 3 (oddílů 1 a 2) Schengenské úmluvy a vztahuje se na posuzování žádostí o udělení víz pro pobyt nepřesahující tři měsíce, včetně průjezdních víz, platných pro území všech smluvních stran.

[18] Nejvyšší správní soud se na základě interpretace těchto předpisů (Schengenské úmluvy a Společné konzulární instrukce) nutně přiklonil k závěru, že k zániku platnosti krátkodobého víza dojde vždy okamžikem vyčerpání povoleného počtu vstupů, a to i v případě, že k tomuto vyčerpání dojde před uplynutím lhůty, na kterou bylo toto vízum vydáno. Dobu platnosti, na kterou je krátkodobé vízum vydáno, je přitom možné charakterizovat jako období, ve kterém je držitel víza oprávněn k jednomu nebo více vstupů na území příslušného státu, kde může stanovenou dobu pobývat. Pokud bylo v konkrétním případě krátkodobé vízum stěžovatelce vydáno na jeden vstup, platnost tohoto víza skončila okamžikem vycestování stěžovatelky z území příslušného státu. K uvedenému závěru je možné jednoznačně dospět nejen výkladem jazykovým [slovní spojení čl. 11 odst. 1 písm. a) Schengenské úmluvy „platné pro jeden nebo několik vstupů“, „valid for one or more entries“, „valable pour une ou plusieurs entrées“, „für eine oder mehrere Einreisen gültiger“], ale rovněž výkladem teleologickým; pokud by totiž zákonodárce nepředpokládal možnost zániku platnosti víza pro jeden či více vstupů jejich vyčerpáním, smysl tohoto omezení (limitovaný počet vstupů na území daného státu) by se zcela vytratil. Společná konzulární instrukce (viz bod 16) tuto interpretaci potvrzuje, neboť obsahuje explicitní zmínku o ukončení platnosti krátkodobého víza pro jeden vstup, jež nastane vyčerpáním tohoto vstupu, a to ještě před uplynutím doby, na kterou bylo vízum vydáno.

[19] Schengenská úmluva je součástí tzv. schengenského acquis, které se na základě Protokolu o začlenění schengenského acquis do rámce Evropské unie, připojeném k tzv. Amsterodamské smlouvě z roku 1997, stalo součástí práva Evropské unie. Amsterodamskou smlouvou zároveň došlo k převedení azylové, migrační a vízové politiky do komunitárního právního rámce (tzv. I. pilíř – viz Hlava VI Smlouvy o založení Evropského společenství). Vzhledem ke skutečnosti, že v daném případě je pro rozhodnutí nezbytná aplikace komunitárního práva a řešená právní otázka vyžaduje interpretaci příslušných právních předpisů v oblasti vízové politiky, Nejvyšší správní soud rovněž zvažoval, zda není povinen předložit Soudnímu dvoru Evropských společenství předběžnou otázku.

[20] Řízení o předběžných otázkách v oblasti vízové, azylové a přistěhovalecké politiky spadá do článku 68 Smlouvy o založení Evropského společenství (dále jen „SES“). Nicméně i přes formální začlenění do I. pilíře si tato oblast zachovává mírně odlišnou proceduru pro řízení o předběžných otázkách (více viz Bobek, M., Komárek, J., Passer J. M., Gillis, M. *Předběžná otázka v komunitárním právu*, Praha: Linde, 2005, s. 13 – 14). Podle článku 68

odst. 1 tohoto článku „*jestliže v určité věci, která je předmětem řízení zahájeného u soudu členského státu, jehož rozhodnutí již nemůže být napadeno opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, vyvstane otázka výkladu této hlavy* (tj. Hlavy IV, Vízová, azylová a přistěhovalecká politika a jiné politiky týkající se volného pohybu osob) *nebo platnosti a výkladu aktů vydaných orgány Společenství na základě této hlavy, požádá tento soud Soudní dvůr o rozhodnutí o této otázce, jestliže je považuje za nutné k vydání svého rozsudku*“, aplikuje se čl. 234 SES, tzn. řízení o předběžné otázce.

[21] Podle druhého pododstavce čl. 234 SES „*vyvstane-li taková otázka* (tj. předběžná otázka týkající se výkladu SES, platnosti a výkladu aktů přijatých orgány Společenství a Evropskou centrální bankou či výkladu statutů subjektů zřízených aktem Rady, pokud tak tyto statuty stanoví) *před soudem členského státu, může tento soud, považuje-li rozhodnutí o této otázce za nutné k vydání svého rozsudku, požádat Soudní dvůr o rozhodnutí o této otázce*“. Podle třetího pododstavce čl. 234 SES „*vyvstane-li taková otázka před soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je tento soud povinen obrátit se na Soudní dvůr*“. Nejvyšší správní soud je přitom soudem posledního stupně podle třetího pododstavce čl. 234 i podle čl. 68 odst. 1 SES.

[22] Tato povinnost však není bezvýjimečná. Výjimky z povinnosti zahájit řízení o předběžné otázce byly stanoveny Soudním dvorem ES v případě CILFIT (viz rozsudek Soudního dvora ES ze dne 6. 10. 1982, *Srl. CILFIT a Lanificio di Tabardo SpA v. Ministerstvo zdravotnictví*, 283/81, Recueil s. 3415, body 10 - 20): 1/ pokud otázka komunitárního práva není relevantní pro řešení daného případu, 2/ pokud existuje ustálená judikatura Soudního dvora k dané otázce anebo rozsudek Soudního dvora týkající se v zásadě identické otázky (tzv. *acte éclairée*), 3/ pokud výklad a správná aplikace komunitárního práva jsou naprosto zjevné (tzv. *acte clair*), což musí být konstatováno na základě porovnání jednotlivých jazykových verzí textu, za předpokladu použití terminologie a právních pojmů komunitárního práva, se zřetelem k odlišnostem interpretace komunitárního práva a za podmínky ujištění, že provedený výklad je stejně zjevný ostatním soudům členských států a Soudnímu dvoru (k výjimkám podrobněji viz Bobek, M., Komárek, J., Passer J. M., Gillis, M. *Předběžná otázka v komunitárním právu*, Praha: Linde, 2005, s. 222-231).

[23] Nejvyšší správní soud v této otázce dospěl k závěru, že předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru týkající se určení okamžiku konce platnosti krátkodobého víza, které může být platné pro jeden nebo více vstupů, pro účely nařízení, není pro rozhodnutí v této věci potřebné. I jednotlivé jazykové verze příslušných ustanovení relevantních právních předpisů (Schengenská úmluva, Společná konzulární instrukce) totiž potvrzují výše provedený výklad (viz bod 18) a právní závěr Nejvyššího správního soudu ohledně sporné právní otázky. Proto se Nejvyšší správní soud rozhodl předběžnou otázku neiniciovat, a to z důvodu zjevnosti interpretace aplikovaných ustanovení komunitárního práva (*acte clair*).

[24] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že vízum, které bylo stěžovatelce vydáno pro pobyt v Polsku na dobu od 25. 10. 2006 do 22. 4. 2007 pro jednorázový vstup v délce 5 dnů, bylo vyčerpáno dne 24. 12. 2006, kdy stěžovatelka vycestovala z území Polské republiky. Toto vízum stěžovatelce zaniklo bez ohledu na skutečnost, že lhůta, ve které mohla využít práva vstoupit na území Polské republiky, měla skončit až 22. 4. 2007. Doba platnosti, na kterou bylo krátkodobé jednorázové vízum vydáno, by byla relevantní toliko za předpokladu, že by stěžovatelka v době podání žádosti o azyl dosud disponovala

právem vstupu na území Polské republiky. O „platném“ vízu přitom není možné hovořit, pokud právo, jež bylo tímto vízem zaručeno, již uplatněno být nemůže. Tento právní závěr je v souladu s komunitárním právem, a proto není logické při aplikaci nařízení (jakožto přímo použitelného předpisu komunitárního práva) volit výklad jiný. Takový postup by byl možný výhradně za předpokladu, že by samotné nařízení stanovilo pro účely posuzování platnosti krátkodobých víz odlišný režim. Tak tomu však není. Nařízení, stejně jako relevantní ustanovení Schengenské úmluvy a Společná konzulární instrukce, jsou součástí souboru předpisů uplatňovaných v rámci společné azylové a vízové politiky, a proto by pravidla týkající se platnosti krátkodobých víz měla být vykládána a aplikována u všech předpisů v této oblasti stejným způsobem.

[25] Před aplikací konkrétních kritérií nařízení uvedených v čl. 9 je vždy třeba nejprve bezpečně zjistit, zda žadatel o azyl je držitelem jednoho nebo více platných víz (či povolení k pobytu). Teprve na základě tohoto zjištění je možné zvolit příslušné kritérium. V posuzovaném případě bylo nesprávně aplikováno ustanovení čl. 9 odst. 3 nařízení, které vychází ze skutečnosti, že žadatel o azyl je držitelem více platných víz vydaných různými členskými státy. V případě stěžovatelky však mělo být použito ustanovení čl. 9 odst. 2 nařízení, neboť stěžovatelka v době podání žádosti o azyl byla držitelkou pouze jednoho platného víza, a sice pro pobyt v České republice.

[26] Lze shrnout, že Česká republika je podle kritérií stanovených nařízením příslušným členským státem k posouzení žádosti o azyl (mezinárodní ochranu) podané stěžovatelkou. Žalovaný po posouzení žádosti stěžovatelky proto postupoval v rozporu s nařízením, když požádal Polskou republiku ve smyslu čl. 17 nařízení k převzetí stěžovatelky. Žalovaný byl povinen se žádostí stěžovatelky věcně zabývat, a proto je nutné napadené rozhodnutí o zastavení řízení, k jehož vydání nebyl právní důvod, shledat nezákonným. Krajský soud tedy pochybil, když na základě nesprávného právního výkladu (viz výše) žalobu zamítl.

[27] Kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy byl naplněn, a proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil. Krajský soud je v dalším řízení vázán shora uvedeným právním názorem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[28] Protože Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu